Cardiovasculair risicomanagement: gedeelde zorg huisarts en specialist: stand van zaken in de praktijk versus de optimale situatie.

Haio: BERTELS Sanne , KUL
Promotor: Goderis Geert , KUL
Praktijkopleider: HENAU Marleen

Context: Transmurale zorg vormt een interessant domein voor toekomstig onderzoek. Hoewel de behandelingsmethoden in de cardiovasculaire geneeskunde vooruitgang hebben geboekt in de laatste jaren, blijft de mortaliteit ten gevolge van hart en vaatziekten hoog. Behandelingsdoelen worden te vaak niet gehaald en primaire preventie blijft een groot aandachtspunt. Er bestaat in de huidige literatuur consensus over het ideë dat cardiovasculaire preventie door zijn complexiteit best verloopt in het kader van een georganiseerde transmurale zorg. Het doel van dit thesisproject is de samenwerking i.v.m. cardiovasculair risicomanagement in de praktijk te verkennen, eventuele knelpunten te identificeren en zicht te krijgen op de ideë?n van de betrokken artsen en patiënten.

Onderzoeksvraag: Wat is de visie van de artsen in de tweede lijn over transmurale zorg? Is er ruimte voor de verdere uitwerking van zorgpaden i.v.m. cardiovasculair risicomanagement? Kunnen er in onze regio knelpunten worden ge?dentificeerd? Hoe verloopt het risicomanagement op dit moment en hoe ervaren de patiënten de samenwerking tussen de eerste en de tweede lijn?

Methode: Over een periode van een maand werden in 2015 6 semigestructureerde interviews afgenomen. 3 interviews werden afgenomen bij focusgroepen met patiënten en 3 interviews bij artsen actief in een tweede lijnziekenhuis. Deze artsen waren ofwel verbonden aan het ZOL te Genk ofwel aan het Jessaziekenhuis te Hasselt. De patiënten werden ingedeeld in een focusgroep van 3 personen met een voorgeschiedenis van coronair lijden, een focusgroep met 3 patiënten met diabetes mellitus type 1 of type 2 en een focusgroep met 2 patiënten met in de voorgeschiedenis een TIA of een CVA. Bij de artsen uit de tweede lijn werd een interview uitgevoerd met een neuroloog gespecialiseerd in beroertezorg, een interview met een endocrinoloog en een interview met een cardioloog in aanwezigheid van 5 assist-specialisten in opleiding. Deze interviews werden opgenomen met een audiorecorder. Als methode voor de analyse van de kwalitatieve gegevens werd vervolgens de constant comparative methode gebruikt.

Resultaten: De gemaakte opnames konden worden verwerkt tot 70 citaten uit de interviews met de patiënten en 47 citaten uit de interviews met de artsen uit de tweede lijn. Aan de hand van de constant comparative methode werden deze citaten verder ingedeeld per categorie en per thema. Hierdoor konden uit de verzamelde gegevens 3 stellingen worden geformuleerd met betrekking tot de patiëntengroepen en 4 stellingen met betrekking tot de samenwerking met de tweede lijn. Uit de analyse van de uitgevoerde interviews blijkt dat de samenwerking tussen de huisarts en de tweede lijn vandaag niet altijd optimaal verloopt en dat zelfs de verwijsbrieven nog vaak voor ergernis zorgen in de tweede lijn. In de beroertezorg wordt de samenwerking tussen eerste en tweede lijn als te beperkt ervaren en is er nood aan een uitgewerkt transmuraal zorgpad. Na de analyse van de interviews bij de patiënten wordt bevestigd dat zij een multidisciplinaire en persoonlijke aanpak als positief en motiverend ervaren.

Conclusie: Er kon door dit thesisproject een duidelijke nood aan georganiseerde transmurale zorg ge?dentificeerd worden. Zowel in de literatuur als bij het uitgevoerde kwalitatief onderzoeksproject kwam dit naar voor. Uit het uitgevoerde kwalitatief onderzoek konden 7 verschillende stellingen

worden geformuleerd. Zo bleek dat de samenwerking tussen de eerste en de tweede lijn niet steeds als optimaal wordt ervaren. Met name in de beroertezorg werd de expliciete vraag naar een transmuraal zorgpad en een betere samenwerking tussen de eerste en de tweede lijn gesteld. De begeleiding in de praktijk, en met name in de eerste lijn verloopt heterogeen en is afhankelijk van de expertise van de huisarts.